

Нашитѣ рибки сѣ стана-ли златни, а още не сме вкусили отъ тѣхъ, само чорбицата сѣрбахме.

Родителитѣ не знаяха какво да кажатъ. Тѣ пакъ въпросително загледаха странника — и въ тоя кра-

тъкъ мигъ, докато го гледаха — тѣ изведнажъ познаха, кой е тѣхниятъ гостъ.

А той благослови още веднажъ трапезата, докосна съ устни челцата на руменитѣ дечица и съ тихи стѣпки напусна тоя честитъ домъ, преди да се сети нѣкой да каже нѣщо.

Вратата сама се затвори следъ него.

Вънъ бѣ зимна нощъ, далече нѣкъде се чуваше шумътъ на Черно море.

Бай Иванъ посѣгна къмъ златнитѣ рибки съ лъжицата и ги заизважда на софрата. Но паницата сякашъ нѣмаше дѣно. Златнитѣ рибки станаха цѣлъ купъ, а паницата все още бѣше пълна.

— Благословенъ да Си, Госпо-

ди, Боже мой! — прекръсти се рибарътъ.

Той вече нѣмаше да мисли за не-сгодитѣ на у-решния день. Добротата на неговото сѣрдце бѣше възнагра-дена.

И все пакъ, всички се на-сѣрбаха съ

чорбицата. Тя бѣ топла и вкус-на, като най-хубавото ястие, а златнитѣ рибки имъ свѣтѣ-ха — натрупани на грамаденъ купъ сѣдѣ софрата.

На другия день бай Иванъ рибарътъ купи нови дрехи за де-цата си, подари много злато на беднитѣ и разказа за чудото на неговия домъ.

И заредиха се едритѣ, про-сти рибари да гледатъ златни-тѣ рибки. И славата на Странни-ка се разнесе съ свѣткавична бързина изъ цѣлия черноморски край.

И всички благославяха име-то Му.

Симеонъ Мариновъ